

ANNA GAVALDA

BILLIE

Mladá fronta

ANNA GAVALDA

BILLIE

Mladá fronta

Ilegálům

Přeložila Dana Melanová

BILLIE

Copyright © Editions Le Dilettante, 2013

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est“

Translation © Dana Melanová, 2014

Cover Photo © Profimedia, 2014

Nasraně jsme se na sebe podívali. On proto, že si určitě myslel, že všechno je moje vina, já proto, že to ještě nebyl důvod, aby na mě takhle zíral. Udělala jsem tolik volovin za tu dobu, co jsme se znali, a on z nich tolik těžil a tolikrát se díky mně pobavil, že od něj byla pěkná sviňárna vyčítat mi zrovna tuhle, jen proto, že blbě skončí...

Do prdele, jak jsem to asi mohla vědět?

Brečela jsem.

„Až takhle, jo? Máš výčitky?“ zašeptal a zavřel oči.
„Ne... Blbnu... Ty a výčitky...“

Byl příliš vyčerpaný, neměl na to, aby si mě pořádně vychutnal až do konce. A pak, v tomhle jsme se vždycky shodli. Já a výčitky, to nejde dohromady, ani nevím, jestli jsem to napsala správně...

Trčeli jsme na dně rozsedliny nebo nevím čeho, každopádně něčeho geograficky hodně hnusného. Jakýsi... díry v národním parku v Cévennes, kde mobily nefungují, kde nezahlídnete ani beraní ocas - nemluvě

o ocasu pastevce – a kde nás tutově nikdy nikdo nenajde. Pěkně jsem si naflákala, ruka mi bezvládně visela, ještě pořád jsem s ní však mohla hejbat, ale on byl na sračky, to bylo jasný.

Vždycky jsem věděla, že má odvahu, ale teď mi dal fakt lekci.

Ještě jednu...

Ležel na zádech. Nejdřív jsem mu chtěla strčit pod hlavu místo polštářku svoje boty, ale když jsem viděla, že omdlívá, sotva mu zvednu hlavu, honem jsem ho zase položila a už jsem se ho ani nedotkla. Ostatně to bylo prvně, kdy se takhle složil, myslel si, že má zasaženou míchu, a tak strašně se vyděsil při představě, že skončí jako kripl, že do mě celý hodiny cpal horem dolem, ať ho v týhle díře nechám, nebo ať to skoncuju.

Tak jo. Protože jsem neměla po ruce nic, čím bych ho mohla čistě odkráglovat, zahráli jsme si na doktora.

Měli jsme smůlu, že jsme se nepotkali dost brzy, a tak jsme si na něj nehráli potají, ale stejně je jasný, že bychom v čekárně zůstali poslední... Když jsem mu to připomněla, pobavilo ho to, a to bylo fajn, protože mně šlo právě o tohle, ať už je peklo tady nebo na druhý straně, chtěla jsem si s sebou vzít jenom tohle: ty malý úsměvy, co zhasnou, sotva se objeví, a navíc vynucený jako tenhle.

To ostatní může, upřímně řečeno, klidně zůstat v úschovně...

Štípala jsem ho na nejružnějších místech a pořád

silněji. Kdykoli ho to zbolelo, skákala jsem radostí. Byl to důkaz, že se do toho mozek pořád ještě plete a že ho nebudu muset tlačit na vozíku až ke svatému Petrovi. Jinak žádný problém, měla jsem dost síly na to, abych mu rozbila palici. Měla jsem ho totiž dost ráda, abych to udělala.

„Hele, je to dobrý, vypadá to slušně... Když kničíš, znamená to, že seš v poho, ne? Teda podle mě sis kromě nohy zlomil ještě kyčel nebo pánev. Zkrátka něco v týhle oblasti...“

„Hmmm...“

Nevypadal přesvědčeně. Bylo jasné, že ho něco žere. Bylo jasné, že nepůsobím tak úplně věrohodně bez bílého pláště a toho ptákoskopu kolem krku. Díval se do nebe a mračil se, měl svůj typickejší napučený ksicht.

Ten výraz jsem u něj moc dobře znala, znala jsem vlastně všechny jeho výrazy, a pochopila jsem, že musíme rozvázat ještě jeden uzel.

Hele, to se mi povedlo, dobřej obrat...

„Ty jo, Francky... to se mi snad zdá, nemůžu tomu věřit... Snad nechceš, abych ti ho vosahala! To nemyslíš vážně... nebo jo?“

„...“

„Fakt, jo?“

Viděla jsem, jak ze všech sil bojuje, aby si zachoval tvář umírajícího, ale můj problém byl jinde, nešlo o to, co se hodí a jestli se to hodí. Spíš o to, jestli to k něčemu bude. Už takhle byl na tom mizerně a já jsem nechtěla riskovat, že se zhroutí úplně, protože se mu nepostaví. Nebyla jsem jeho gusto...

„Do toho se mi teda fakt nechce, víš? Ale když si...“

Vybavila jsem si Jacka Lemmona v poslední scéně filmu *Někdo to rád horké*. Stejně jako on jsem začínala být u konce s argumenty a musela jsem vybalit nejtěžší kalibr, co jsem měla na skladě, aby už mě přestal otravovat:

„Jsem holka, Francku...“

A vtom... kdybych měla pořádat hlubokomyslnou a podnětnou přednášku o Přátelství podle všech pravidel, se schémátky, diapozitivy, plastovými miniflaškami s vodou a všemi těmi krámy okolo, abych vysvětlila, kde se rodí, z čeho je utvořené a jak se vyvarovat padělku, tak bych akorát teď řekla stop a pořádně si tu repliku vychutnala.

Ta tři úplně prostá a děsně veselá slůvka, co zašepkala s vynuceným a velmi špatně zahráným úsměvem lidská bytost, která ani netušila, jestli bude žít, nebo umře, nebo bude dál trpět a už nikdy si nezašuká:

„*Well... Nobody's perfect...*“

Jo, tentokrát bych si byla sama sebou úplně jistá a kašlu na ty, co ten film neviděli, nebo mu nerozuměli, a nikdy teda nebudou schopní rozeznat skutečného přítele od ubohý transky. Pro ty nemůžu vůbec nic udělat.

A tak teď, protože to byl on, protože jsem to byla já a protože jsme pořád ještě spolu poletovali ve větru a chytali jeden druhého ve výšinách v tak žalostný chvíli, jsem ho obkročila, abych mu mohla položit svou hybnou paži na podbřišek.

Jen jsem se ho lehce dotkla.

„Fajn,“ zabručel po chvilce, „nemusíš se do toho moc pokládat, tetino... Stačí na něj sáhnout a nebudeme o tom víc mluvit.“

„Nějak nemůžu...“

Hluboce povzdechl.

Chápala jsem jeho sklíčenost. Prožili jsme spolu spoustu mnohem trapnějších situací, kdy jsem byla všechno, jen ne na úrovni, a krmila jsem ho tolika divokými, drsnými a hodně výživnými šukacími historkami, že mi teď těžko mohl uvěřit!

Přesto jsem ani náhodou nehrála komedii... Prostě jsem nemohla.

Nikdy nemůžeme předem vědět, kam až se dokáže schovat posvátno. S rukou stále připravenou jsem si najednou uvědomila, že mezi mejma šukacíma zážitkama a jeho ptákem leží celej svět. Klidně bych mohla všechny chlapy vyhonit, kdyby na to přišlo, ale jeho ne, ne, jeho ne, a tuhle lekci jsem si udělila sama sobě jednou provždy.

Vždycky jsem věděla, že ho zbožňuju, ale ještě jsem neměla příležitost změřit, do jaký míry si ho vážím, no a tu odpověď jsem teď měla: pár milimetrů...

Jo, tohle bylo nekonečno mé cudnosti. Naší cudnosti.

Samozřejmě jsem věděla, že se nenechám příliš dlouho brzdit rozpaky stupidní nanynky netýkavky, ale prozatím jsem sama nad sebou žasla. Vážně, byla jsem z toho svýho jemnocitu vyvalená jako sysel. Nesmělá, bázlivá, skoro znovupanna, jéžiš! Měla jsem z toho Vánoce!

Tak jo. Konec. Už dost těch blábolů. Koukej makat, panenke...

Abych ho uvolnila, začala jsem mu ťukat prsty kolem pupíku a prozpěvovala jsem: „Hej hey hey, vem hadici a stříkej“, ale moc ho to neuvolnilo. Potom jsem se natáhla vedle něj, zavřela jsem oči, položila jsem mu rty na ucho..., a když jsem si byla jistá, že poslouchá, soustředila jsem se a začala jsem hodně potichu šeptat, ne, ještě víc potichu než potichu, slin-tala jsem mu do ucha pornobláboly, podle mého to bylo to nejhorší nebo nejlepší z jeho nejskrytějších fantasmagorií, a přitom jsem mu nehtem líně a jako-by bez zájmu, no... jako při lehký honitbě, jezdila po účku, co tvořily švy jeho poklopce.

Chlupy v uších se mu smrštily hrůzou a moje čest byla zachráněná.

Zaklel. Usmál se. Smál se. Řekl mi ty jsi pitomá. Řekl mi nech toho. Řekl mi ty jsi kráva. Řekl mi to je krása. Řekl mi jo, jo, jo a teď už toho nech! Řekl nenávidím tě a řekl miluju tě.

Ale to všechno bylo dávno. Když měl ještě sílu dokončit větu a já jsem si nemyslela, že s ním budu jednou brečet.

Teď se stmívalo, byla mi zima, měla jsem hlad, umírala jsem žízni a zuřila jsem, protože jsem nechtěla, aby trpěl. A kdybych měla trochu cti v těle, tak bych i já dokončila větu a dodala bych „byla to moje vina“.

Já ovšem nemám v těle ani kapku cti.

Seděla jsem vedle něj, zády jsem se opírala o jakousi skálu a pomaloučku jsem vadla.

Výčitku po výčitce jsem ztrácela listí.

S děsným úsilím, nikdy jsem to nepochopila, odlepil od těla svoji paži a dal mi ji na koleno. Položila jsem mu na ni ruku, a to mě připravilo ještě o další síly.

Nechtěla jsem, aby mě ten zatracenej mrchožrout dostal přes city. To nebylo fér.

Po chvílce jsem se ho zeptala:

„Co je to za zvuky?“

„...“

„Myslíš, že je to vlk? Myslíš, že jsou tady vlci?“

A protože neodpovídal, zaječela jsem:

„Tak mi přece odpověz, krucinálfagot! Řekni něco! Řekni mi jo, řekni ne, řekni mi, ať se jdu bodnout, ale nenechávej mě tu samotnou... Teď ne... Prosím tě o to...“

Neobracela jsem se těmi slovy k němu, ale k sobě. Ke své hlouposti. Ke svému studu. Ke svému nedostatku představivosti. On by mě nikdy neopustil, a pokud mlčel, tak jen proto, že ztratil vědomí.

Poprvé po hodně dlouhé době se jeho tvář nepodobala živé výčitce a pomyšlení na to, že přece nemůže takhle trpět, mi zase dodalo odvahy: každopádně nás odtud dostanu, zkrátka musím. Nepodnikli jsme celou tuhle cestu, abychom si zahráli na *Into the Wild* v komorním obsazení v nějaký díře v Lozère.

Kurva ne, to by byla moc velká hanba...

Uvažovala jsem. Zaprvé tu nevyjí vlci, ale řvou ptáci. Sýčkové nebo něco na ten způsob. A zadruhé – na rozlámané tělo se neumírá. Neměl horečku, nekrvácel, sice byl jako z hadrů, to je fakt, ale nebezpečí mu nehrozilo. Nejlíp udělám, když se vyspím, naberu síly a zítra hned ráno, až budu mít tý zasraný venkovský díry po krk, vyrazím.

Potáhnu tímhle svinským lesem, potáhnu přes tuhle svinskou horu a položím do týhle úžlabiny zsranej vrtulník. S kytíčkama.

Jo, přesně tak. Pohnu prdelí a, na mou rozbásněnou

duši, bude se nocovat v Causses. Protože takovej ro-
dinnej výlet, juchajdí juchajdá, s debilními kretény
a těžce vystresovanými oslíky není nic pro nás. Je mi
líto, chlapi, ale nás sportovní oblečky značky Quechua
koušou. Není to náš šálek kávy.

Slyšíš, kocourku? Slyšíš, co jsem právě řekla? Pří-
sahám na tvůj život, dokud budu naživu, nepojdeš na
venkově. Nikdy. To spíš chcípnu já.

Zase jsem se natáhla, zanađávala si, zvedla jsem se
a ometla si postýlku, pohrabala se ve štěrk, co mě
tlačil do zad, a pak si znovu lehla vedle něj v poloze
náhrobní sochy.

Nemohla jsem usnout...

Prťaví skřítci, co mi žijou v mozku, si toho šlehli
moc...

Nahore to byla skupina Bagad de Lann-Bihoué říz-
nutá technem.

Peklo.

Pořád jsem špekulovala a špekulovala a nakonec
jsem nevěděla, čí jsem, a úplně zbytečně jsem se na
něj lepila a objímala se pažemi, stejně mi dál byla zima.

Mrzla jsem, vztekala se, DJ Grumpy mi vyfoukl tři
poslední neurony odvahy, co mi zbyly, a najednou
toho využily tři slzy, čilejší než ty ostatní, a vytekly
mi přes řasy.

Kurva. Fakt jsem úplně z formy.

Abych je zahнала zpátky, zaklonila jsem hlavu do-
zadu a... A jéžíš... Óóóó...

Hubu mi nezavřely ani tak hvězdy, těch jsme už viděli hafo od chvíle, co jsme se tady smejkali, ale byl to ten balet, co předváděly. *Blik!* Pak zase *Blik blik blik!* Rozsvěcovaly se jedna po druhé a bylo to v rytmu. Netušila jsem, zase jedno *blikblik*, že to vůbec jde...

Zářily tak, že mi z toho šly oči šejdrem.

Jako by to byl LED nebo něco ještě úplně novýho, co vědátoři sotva stačili vystavit. Jako by někdo stepoval na variátoru intenzity.

Byla to... nádhera...

Najednou už jsem nebyla sama a obrátila jsem se k Franckovi, abych si utřela nos o jeho rameno.

Hej, no tak... trochu slušnosti, socko... Člověku nemá viset nudle u nosu, když mu pámbu dopřeje pohled na svoji nádherně zabroušenou palici...

Mají galaxie taky velké přílivové vlny jako oceány, nebo je to jenom pro mě? Takový big up mléčné dráhy? Obrovská pohádková rave party, víla Zvoněnka mi vyleje na hlavu óbr kýbl zlatého prachu, aby mi pomohla nabít baterky?

Přicházelo to odevšad a já jsem měla pocit, že hvězdy ohřívají noc. Měla jsem dojem, že se ve tmě opaluju. Měla jsem dojem, že svět se převrátil. Že už nejsem na dně tý svý díry a nebabráám se ve svý mizérii, ale jsem na scéně...

Jo, přesně tak, že se sice můžu (nebo mohu?) (chci mluvit spisovně, ale nějak se v tom patlám...) svíjet hodně nízko, ale přesto nad něčím čním.

Byla jsem v ohromném koncertním sále, v jakémsi

pařížském Zénithu s otevřenou střechou, který se táhne z jednoho konce zeměkoule na druhý a přímo uprostřed písňě, co zabíjí, a mezi všemi těmi jiskřícími křesadly a filtry a tisícovkami kouzelných svící, které mi andělé nastavovali, jsem toho musela být hodna. Ne, už jsem neměla právo brečet nad svým osudem, a tolik bych chtěla, aby si toho Francky taky užil...

Ani on by nerozeznal Velkou medvědici od malého reflektoru, ale určitě by byl hrozně šťastný, kdyby viděl takovou krásu... Hrozně šťastný... Protože on z nás dvou je ten umělec. To díky jeho citlivosti a vnímavosti se nám povedlo vyhrabat se z té naší hromady hnoje, to pro něj vytáhl vesmír ze zásob zlatem protkávanou zřasenou látku.

Aby mu poděkoval.

Aby mu vzdal čest.

Aby mu řekl: Hele, ty malej, my tě známe, víš... Jo, jo, známe tě... Už nějakou chvíli tě pozorujeme a víme, že seš posedlej krásou... Celej život jsi nedělal nic jinýho: hledal jsi ji a tvořil. Tak jo, teď koukej... Kochej se... Koukej, tohle je za odměnu... Koukni se do toho zrcadla... Dneska večer ti to konečně vrátíme... Tvoje kámoška je sprostá, plive a nadává jako stará kurva. Říkám si, kdo jí dovolil jít dovnitř... Zatímco ty... Ty k nám patříš, jsi z rodiny... Tak pojď, synáčku... Pojď si s námi zatancovat...

Právě jsem blábolila nahlas...

Ve vší skromnosti a pro kluka, který mě nemohl slyšet, jsem právě promlouvala jménem vesmíru!

Bylo to úplně blbý, ale bylo to pěkný...
Bylo jasný, jak moc ho miluju...

No... kdyby to teda nevadilo... ještě naposledy ze sebe něco vymáčknu, pane Vesmíre... (a když jsem tohle říkala, viděla jsem Jamese Browna), ne, vlastně to budou dvě věci...

Zaprvý, necháte mého přítele tam, kde je... Nemá cenu ho volat, nepřijde. I když se za mě stydí, nikdy mě nenechá ve štychu. Je to tak, a ani vy s tím nic neneděláte, zadruhý se omlouvám, že mluvím tak špatně.

Je to fakt, přeříkávám se, mluvím nespisovně. Kdykoli vás to zatahá za uši, není to proto, že bych si vás nevážila, je to ze zlosti, že nenajdu dost rychle správná slova. It's a man's world, you know...

I feel good, odpověděl.

* * *

Dívala jsem se po všech těch hvězdách a hledala tu naši.

Protože jednu určitě máme. Nemáme každý svou, škoda, ale máme jednu dohromady. Jo, takovou hodnou malou lampičku, která si nás našla v den, kdy jsme se potkali, a která celý ty léta až dodneška fakt dobře makala.

O. K., v těch posledních hodinách se trochu flákala, to je fakt, ale všechno se rozjasnilo od chvíle, co...

Vyparádila se, Parádnice.

Vystříkala na sebe celou flašku spreje se třpytkami od Sephory.

No jasně! Bylo to normální, vždyť byla naše! Nebude k tomu přece Hospodinovi svítit, když její kámošky vymázly na ohňostroji!

Hledala jsem ji.

Všechny jsem si prohlídla, abych ji našla, protože jsem jí něco chtěla říct... Připomenout jí...

Hledala jsem ji, chtěla jsem ji přemluvit, aby nám ještě jednou pomohla.

I když jsme takoví.

Teda hlavně já jsem taková...

Jo. Protože všechno je moje vina, proto ji já musím kapku roztočit, aby zase zaktivovala svoji hotlajnu.

Ty ostatní byly taky krásné, ale na ty já jsem sr..., pardon, kašlala, zato jestli budu mít možnost si ještě jednou od srdce brífnout s ní, stopro ji zase obměkčím...

Myslím, že jsem ji našla.

Myslím, že je to tamhleta, úplně vzadu dole... Mám ji na konečku prstu a miliardy světelných let ode mne...

Úplně maličká, miniaturní, taková chudobka od Swarovského a lehce odsunutá stranou.

Lehce mimo stádo...

Ano, je to opravdu ona. XXS, solitér, nedůvěřivá, ale dává všechno, co má. A září ze všech sil. A je až moc ráda, že je tady. A zbožňuje tu píseň a zná všechna slova zpaměti.

A jiskří v noci cool...

A chodí spát poslední a první vstává. A vychází večer co večer. A dělá parádu už tisíc miliard let a vždycky je stejně oslnivá.

Tak co, že jsem se nespletla?

Tak co, že seš to ty?

Pardon, že jste to vy?

Poslyšte... Můžu s váma chvílku mluvit?

Můžu vám připomenout, kdo jsme, Franck a já, abyste nám ještě jednou prokázala přízeň?

Brala jsem její mlčení jako rezignovaný povzdech, něco jako začínám už z vás blednout, nejradši bych před vámi utekla, ale tak jo... máte kliku, je to slow a já nemám chlapa. Tak do toho, poslouchám vás. Prodejte mi rychle ten svůj příběh, ať se můžu vrátit a schroupat si svou Milky Way.

Hledala jsem Franckovu ruku, stiskla jsem ji ze všech sil a chvílku tak zůstala, abych nás oba zklidnila.

Ano, chtěla jsem, abychom byli krásní a čistí, pěkně vycídění a učesaní, abychom se představili v tom nejlepším světle, a pak jsem nás vypustila do vzduchu.

Jako figurku Buzz l'Éclair.

K nekonečnu a ještě dál...

Franck se jmenuje Franck, protože jeho matka a babička zbožňovaly Franka Alama (*Biche, oh ma biche, Da doo ron ron, Allô Maillot 38-37* a tohle všechno) (ale jo, jo, to fakt existuje...), a já se jmenuju Billie, protože moje matka byla blázen do Michaela Jacksona (*Billie Jean is not my lover / She's just a girl* atd.).

Tím je řečeno, že jsme v životě neměli stejné kmořičky a nebyli naprogramováni na to, že se jednou začneme stýkat...

Jeho maminka a babička se o něj tak dobře staraly, když byl malej, že jim koupil cedéčko *Retour des Yéyés*, pak lístky na koncert Velký návrat Yéyés, na hudební představení *Salut les Copains* a blue-ray přehrávač na dévédéčka dokonce i s příslušnými doplňky.

A když milovanéj koloušek-idol natáhl bačkory, vzal si Franck den dovolený, zajel pro ně vlakem, posadil je do první třídy a doprovodil je ke schodům nevím-jakýho kostela.

To všechno, jen aby je podpíral, když si prozpěvova-

ly *Sur un dernier signe de la main* – poslední zamávání ve chvíli, kdy nakládali rakev do funebráckýho vozu...

Co se mě týče, já ani nevím, jestli máma po mně měla další děti a pojmenovala je Bad nebo Thriller, ani jestli brečela, když Bambi skočil do propasti, protože se vypařila, když mi ještě nebyl ani rok. (Musím říct, že jsem byla taky pěkněj fakan...) (To mi jednou řekl táta: tvoje máma zdrhla, protože jsi byla strašnej fakan. Pořád jsi vřískala...) (No jo! Nevím, kolik šťou-račů v mozku by bylo třeba, aby se vymazalo takový vysvětlení, ale jestli chcete slyšet můj názor, tak teda pěkný stádo!)

Jo, je to tak: jednou ráno se sebrala a odjela a už nikdy o sobě nedala vědět...

Moje nevlastní matka neměla moje křestní jméno nikdy ráda. Říkala, že je to jméno pro kluka a ještě hajzlíka, a je fakt, že v tom jsem nikdy neměla chuť jí odporovat... Stejně ode mě nečekejte, že ji tady budu pomlouvat. Pravda je, že to byla pěkná mrcha, ale na druhou stranu za to zase až tak nemohla... A dneska večer tady nejsem kvůli ní. Ať se každěj vyhrabe z vlastních sraček.

Tak, hvězdičko, to by bylo všechno, pokud jde o dětství.

Franck o tom svým mluví velmi zřídka, a když už o něm mluví, tak jenom proto, aby se mu vzdálil. A já jsem žádný neměla.

Už to, že mám ráda své křesní křestní jméno i za

těchhle okolností, je podle mého hrdinskej výkon. Na to musí bejt Michaelův génius, aby člověk vystříhl takovou piruetu...

Chodili jsme s Franckem do stejný střední školy, ale až ve třetáku jsme spolu promluvili. Teda to byl jedinej ročník, kdy jsme byli ve stejný třídě. Pak jsme si přiznali, že jsme si jeden druhýho všimli hned první den školy. Jo, hned jsme se viděli a ohodnotili, ale mimoděk jsme se jeden druhýmu celý ty léta vyhejbali, protože jsme cítili, že ten druhej s sebou taky vláčí hodně těžký břemeno, a nechtěli jsme na sebe naložit ani miligram navíc. To jsme nemohli riskovat.

Pravda je, že já jsem vyhledávala hlavně společnost dívek ve stylu panenek Polly Pocket. Roztomilé bytůstky s dlouhými vlasy, co měly vlastní pokoj, spousty značkovejch sladkostí a maminku, která jim vzorně podepisovala žákovské knížky. Děkala jsem, co jsem mohla, aby mě braly mezi sebe a zvaly si mě domů co možná nejčastěji.

Ale bohužel přišla vždycky nějaká chvíle, kdy jsem pro ně nebyla dost dobrá... Hlavně v zimních měsících... Pochopila jsem to až o hodně později, ale byla to otázka... nedostatku teplý vody a taky... taky... zápachu... z... kurva... no jo, blábolím z toho, ještě dneska se strašně stydím. Tak jo. Jdeme dál.

Celý ty léta jsem toho o sobě tolik nalhala, že jsem byla nucena si před začátkem školního roku vždycky všechno zrekapitulovat, abych se nějak nezapletla.

Doma jsem byla spíše než šílená kráva soptící lev, protože bylo proč soptit, ale ve škole jsem byla vždycky klidná. Prostě bych stejně neměla dost energie, co člověk potřebuje k tomu, aby byl v defenzivě 24 hodin denně. Musíte to zažít, abyste to pochopili, ale ti, kdo to prožili, vědí přesně, o čem mluvím: defenziva... Pořád, pořád... A hlavně v tom klidu... Chvilé klidu byly nejhorší, to chtělo... Stop, už ne... Seru na to.

Jednou při hodině zeměpisu mě profesor Dumont mimoděk poučil, jak žiju. Na hranici chudoby, řekl. Mluvil o tom tak přirozeně, jako o vývozu surovin nebo o odlivu v Mont Saint-Michel, ale vzpomínám si, že jsem zrudla hanbou. Netušila jsem, že ve slovníku existuje výraz přímo pro označení díry, v níž jsem vegetovala... Dobře vím, o čem mluvím, a tak můžu říct, že tenhle druhý svět nepoznáte na první pohled tak lehce. Důkaz toho je, že se tam nikdy neobjeví sociální pracovnice... Pokud nemáš modřiny a chodíš pravidelně do školy, jsi sociálce úplně šumák, a moje macecha sice nevypadala zrovna jako pěstěná panička, ale lidi ji brali, a když šla do supermarketu, říkali jí dobrý den, a co děti, jak se máte atd.

Nikdy jsem nepřišla na to, kde si kupuje chlast...

Existují tajemství, třeba Ježíšek, ale největším tajemstvím mého dětství zůstane tohle: ty zkurvený prázdný flašky, ale *odkud* se vzaly? Odkud?

Velké, velké tajemství...

Státní škola mě z toho nedostala. Ani instituce, ani profesori, ani ta milá slečna Gisèle, která nás připravovala na první přijímání, ani rodiče žáků, který šokovala váha aktovek jejich dítek, ani dobře vychovaní rodiče mých roztomilých spolužaček, co poslouchali France Inter a četli knihy a všechno tohle, ne, to byl on... (a ukazuju na něj prstem ve tmě), byl to Franck Muller.

Jo, jo, jo, to on... Ten zženštilej hezounek Franck Mumu, kterej byl o šest měsíců mladší a o patnáct centimetrů menší než já, kterej ztrácel rovnováhu pokaždý, když ho někdo plácnul do ramene, a kterej se vždycky nechal sekýrovat, když zastavil školní autobus. To on mě zachránil...

On jedinej.

Upřímně řečeno, nikomu nic nezazlívám, víte, vykládám to všechno, ale je to jedno, nevádí mi to. Je to daleko. Je to tak daleko, že jsem to snad ani nebyla já...

Jo, přiznávám, ještě pořád ve mně bleskne úzkost, když mám vyplnit papíry. Jméno rodičů, místo narození a všechno tohle, vždycky je to pro mě utrpení, fiasko, ale přejde to, je to dobrý. Rychle to přejde.

Jediný, co nikdy nechci, je zase je vidět. Nikdy, nikdy, nikdy... Nikdy se tam nevrátím, nikdy. Ani nikomu na svatbu, ani na pohřeb, prostě nikdy. Ostatně když křížkuju políčko s číslem toho departementu, hop, rychle skáču pohledem jinam, abych se vzpamatovala.

Jednou – a protože si nemyslím, že budu mít dost času, abych vám to vyprávěla dneska v noci, jen to krátce shrnu –, jednou, když jsem se z toho pořád nemohla vybabrat, když mě to moje dětství pořád deptalo a měla jsem tendenci zvedat loket, abych se bránila, obrazně řečeno, poslechla jsem Francka: přinutila jsem se a resetovala.

Kompletně jsem se zbavila svého pevného disku, abych se mohla připojit znovu a bez poruch.

Byl to dlouhý proces a věřím, že se mi to povedlo, že už jsem tam, kde jsem chtěla, ale všechno, co za to výměnou chci, je, abych už je nikdy neviděla.

Už nikdy.

Ani mrtvý. Ani zpopelněný. Ani roztrhaný na cucky v nějaký jámě.

A dokonce... vidíte... budu jednou poctivá... Kdybyste mi řekla: O. K., pošlu ti dva chlapy s nosítky, sendvič s máslem a se šunkou a jedno balení minerálky San Pellegrino, ale zamáváš za to maceše nebo nějaký jiný potvoře, řekla bych ne. Fakticky.

Ne.

Odpověděla bych ne a našla bych jiný řešení, jak nás odsud dostat.

* * *

Takže teda pokračuju, chodili jsme do stejné střední školy v jednom malém městě, co nemá ani 3000 obyvatel. Venkov. Ale tohle podstatný jméno „venkov“ je

ještě moc dobrý na to, jak to tam vypadá. Místo, odkud pocházím, místo, kde jsem vyrostla, v sobě nemá vůbec nic venkovského. Byl to a pořád je konec Francie, ve smyslu konec světa, kterej už hodně dlouho není ničím zavražďovanéj, a tak postupně odumírá.

Jo, rozkládá se hnilobou... Pomalu chcípá... Kraj, kde lidi příliš pijou, příliš kouří, příliš věří na Francouzskou loterii a příliš přenášejí svoji bídu na svoji rodinu a svá zvířata.

Svět, kde se všichni sami takhle zabíjejí: pomalu se zabíjejí a ty nejslabší stahujou s sebou...

Podle toho, co se říká, jsou problémy mladistvých záležitostí sídliště ve městech, ale na venkově, moje milá, tam se fakt nežije snadno, víte?!

Aby tam někdo zapálil auta, muselo by se tam aspoň jedno ukázat!

Pokud nejseš stejnej jako ostatní, je venkov ještě horší než lhotejnost.

Samozřejmě se vždycky najdou turisté, politici nebo lidi z různých svazů a asociací, třeba těch, co vyznávají bio potraviny nebo nějakou jinou roztomilou mytologii, a ti vám řeknou, že přeháním, ale já tyhle lidi znám... Jo, znám je... Jsou stejný jako ti ze sociálky: nakonec vidí jenom to, co se jim ukazuje a co chtějí sami vidět.

A taky je chápu.

Chápu je, protože jsem teď stejná jako oni.

Pokaždý, když jedu do Rungis, nebo se odtamtud vracím, to je nejmíň čtyřikrát do týdne, vím přesně,

kde se musím hodně soustředit na jízdu. Jo, jsou dvě místa, kdy jsem na štíru s bílými pruhy na silnici a mám opravdu hodně na háku bezpečnou vzdálenost. A víte proč? Protože na těchhle místech mezi Paříží a Orly jsou podél silnice dvě hromádky odpadu. Hned u asfaltu.

Jo, je to fakt pěkně hnusný, ale problém je, že to nejsou odpadky... Ne, jsou to domy. Jsou to pokoje, kde spí holčičky, co jsou pořád v defenzivě...

Tak honem, zrychleme. Jak už jsem jednou řekla: každé ať se vyhrabe ze svých průserů sám. Já jsem toho slízla tolik, že se ze mě stalo přímo egoistický monstrum, a můj egoismus je to nejlepší, co můžu nabídnout malým Billie u dálnice A6.

Tak jo, holky, koukněte se na mě pořádně, jak sedím ve starý Renaultce Estafette, celý zboulovaný a nacpaný kytkama, jsem důkaz, že to jde, že na to nemusíte umřít...

Ano, všimli jsme si jeden druhýho, ale celý léta jsme se sobě navzájem vyhejbali, protože jsme ve škole Jacquese Préverta byli ti morem nakažení.

Já proto, že jsem byla z Morilles (to není název osady nebo pěstírny hub, je to... nevím... nikdy jsem to vlastně nevěděla... něco jako šrotoviště... jakási průmyslová zóna... jakási skládka netříděnýho odpadu... všichni říkají „cikáni“, ale my jsme nebyli cikáni, to jen macešina rodina... její otec, její strýcové, její nevlastní sestry, mí nevlastní bratři a to všechno... jsme byli z Morilles, tak...) a že jsem se tloukla ráno a večer skoro dva kilometry pěšky na jinou zastávku autobusu, než byla ta u nás, co nejdál od toho jejich bordelu a mýho Home Sweet Mobile-home ze strachu, že si ke mně nebude chtít v autobusu nikdo sednout, a on proto, že se příliš odlišoval od zbytku světa...

Protože neměl rád holky, ale miloval jen je, protože pěkně kreslil a byl kopyto na sport, protože byl hu-beňour a měl alergii na všechno, protože byl vždycky

sám se sebou a s tou svou kebulí plnou snění a protože čekal, až bude v jídelně poslední, aby se vyhnul hluku a tlačenicí.

Já vím, hvězdičko, já vím... je to fakt děsný klišé, jak to tady tak plasticky líčím... Neduživej teploušek a jeho Cosette ze smetáku, přiznávám, že tomu chybí jemnost, ale je to tak... co vám tu mám asi tak krafat? Že jsem v zimě bydlela v pořádném baráku, a jemu mám přihodit aspoň moped a dva řetězy, aby to nevypadalo jako v nějakým kravským šestákovým románu?

Tak to teda ne... Ráda bych, ale nemůžu... Protože tohle jsme my... Je to příběh začátku našeho života... Neverland a Da Doo Ronron. Něhyplná zuřivost a dubová palice. Můžu se přinutit a sem tam něco přikrášlit, aby Mařenka ve svý chaloupce tolik neplakala...

So, Beat It.

Just Beat It.

No a co? Jde to, ne? Nestřelila jsem vám pod cenou ohmatávání nebo jiný pěkně hustý hnusárny stejného stylu...

Misky s teplou čokoládou se u nás nepěstovaly.

U nás to bylo hodně tvrdý, ale na holčičky nikdo nesahal.

Uf, uf, uf, a je to, hvězdičko, co?

A pak, víte, nemyslím si, že je to zase až tak moc klišé. Myslím si, že ve všech francouzských školách